

Les Fires com a decorat per estimar Girona

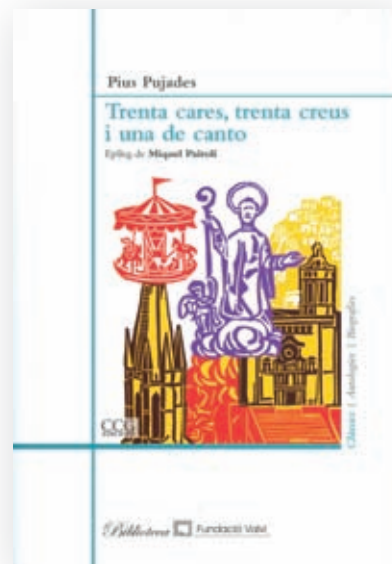
DANI VIVERN

Costa d'explicar-ne els motius profunds, però és així: resulta molt més misteriós, ignot, ignorat i estimable el passat recent que no pas el Renaixement, l'edat mitjana o l'antigor. Pius Pujades ens ho demostra sense proposar-s'ho. O potser sí, perquè és prou murri per executar -una vegada més- la jugada mestra de descriure el nostre passat més proper sense semblar que fa història. Però en fa. Planer, simple en aparença, allunyat de referències erudites... però fa història: la local, la gironina, a base de retalls de diari, de fires i festes, d'homenots i homenics de cada cantonada, de postguerres i preestrenes, del dia a dia d'un escriptor/periodista/narrador/xerraire i detallista -una cosa i altra, en una peça, perquè és un *totum revolutum*-, com tots els de la seva generació.

Pius Pujades ha fet servir les Fires a Girona, de 1940 a 1970, com a entramat per a unes pàgines que, de fet, s'aguantarien prou bé per si mateixes sense cap *leitmotiv* que les unís. Les anècdotes, facècies, referents, cites i al·lusions que col·leccionen les pàgines de *Trenta cares...* tenen prou substància per trencar els esquemes a tot lector vingut al món més enllà de 1980: el que Pujades hi explica els pot sonar a ciència-ficció. Però també tenen prou càrrega de profunditat per

sacsejar els records dels que hi hem vingut abans. La inquietant Girona del franquisme i la fascinant Girona de la transició reviu de manera fresca, jovial, *piuspujadiana*, en un marc tan eixelebrat que, si no fos que va ser real, qualificaríem de quimèric i faceciós. Però va ser i ha estat així, com recull el nostre -permeteu-me la llicència-cronista *avant la lettre* d'una Girona que coneix com pocs.

El seu estil fresc, amable, endreçat, il·lustrat per uns gravats poderosíssims del malaguanyat Enric Marquès, ja és prou garantia per a unes bones estones de lectura amb somriure inevitable. Si, a més d'oferir-nos aquest tast dels costums *gironescos*, haguéssis força la màquina, Pius, per delectar-nos amb moltes més perles com que Girona «es la província que más cerillas vende», estaríem encara més contents de tenir-te com a escriptor de guàrdia. Permanent... i atent a tota cosa que valgui la pena de ser part de la ciutat.

PIUS PUJADES

Trenta cares, trenta creus i una de canto

Bibl. Fundació Valvi.
CCG Edicions. Girona, 2009.
195 pàgines.

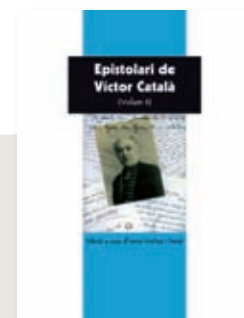

J. MUNTANÉ BARTRA, J. MUNTANÉ MANAUT I N. MUNTANÉ MANAUT

Tradicions, costums i creences de la Catalunya septentrional

Institut d'Estudis Ceretans.
Puigcerdà, Cerdanya, 2009.
231 pàgines.

Un interessant compendi de les herbes, els remeis i les tradicions del Capcir, la Cerdanya i el Conflent. Inclou un útil índex de matèries.

IRENE MUÑOZ I PAÏRET

Epistolari de Víctor Català

Volum II - CCG Edicions.
Girona, 2009. 588 pàgines.

El segon volum de la correspondència de Caterina Albert permet veure, en paraules de Joan Triadú, «com travessa, feta un signe de contradicció vivent, l'espessa fullaraca de la tardor del modernisme i deixa al marge la primavera dels darrers romàntics».

El seu estil fresc, amable, endreçat, il·lustrat per uns gravats poderosíssims d'Enric Marquès, ja és prou garantia per a unes bones estones de lectura amb somriure inevitable